

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivety Hendrychové a soudců Mgr. Vladimíra Berana a JUDr. Jitky Válkové ve věci

žalobce: **G. N. N.**, narozeného „X“
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
t. č. Vazební věznice „X“
zastoupen advokátem Mgr. Ing. Tomášem Tillmannem
sídlem Vrázova 1324/40, 703 00 Ostrava

žalovaný: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-55-25/ZR-2022 ze dne 12. října 2022,
takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Advokátu Mgr. Ing. Tomáši Tillmannovi se za zastupování žalobce v řízení přiznává odměna ve výši 6 800 Kč, která bude advokátu zaplacena Českou republikou z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

1. Žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-55-25/ZR-2022 ze dne 12. října 2022, jímž bylo rozhodnuto ve výroku I., že žalobci se ruší povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 87l odst. 1 písm. e) zák. č. 326/1999 Sb. Ve výroku II. bylo rozhodnuto, že dle ustanovení § 87l odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb. se cizinci uděluje výjezdní

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

příkaz na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, případně na 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

2. Žalobce má za to, že sice byly splněny některé podmínky pro vydání rozhodnutí, avšak rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 174a zákona č. 326/1999 Sb., kdy při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí měl žalovaný také zohlednit všechny příslušné skutečnosti, tedy závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
3. Žalobce poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva, podle níž musí být v cizineckých věcech brány v potaz následující faktory:

- (1) *povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu* (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); kdy v případě žalobce spáchání v rozhodnutí specifikovaných trestných činů v minulosti nebylo důvodem pro zahájení řízení pro vydání rozhodnutí,
- (2) *délka pobytu cizince v hostitelském státě*, kdy žalobce žije v ČR déle než 30 let a v roce 1993 mu byl udělen trvalý pobyt,
- (3) *doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby*, přičemž žalobce spáchal poslední trestný čin před třemi lety,
- (4) *rodinná situace*, kdy žalobce žije se svou družkou, stará se o ni a poskytuje jí většinu prostředků pro život,
- (5) *počet nezletilých dětí a jejich věk*, kdy žalobce má 7 dětí, všechny žijí a mají povolen pobyt v České republice,
- (6) *rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen*. V projednávané věci by rodinný život žalobce, pokud by musel opustit ČR, zanikl, jelikož jeho družka a všechny děti žijí v ČR, žalobce ve Vietnamu nikoho nezná, neumí ve Vietnamu vydělat peníze, nemohl by ani rodinu finančně podporovat,
- (7) *rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát*; kdy žalobce má v ČR družku a děti, o které se stará, má vazby pouze na hostitelský stát, zatímco vazby na Vietnam nemá žádné,
- (8) *imigrační historie dotčených osob* (např. porušení imigračních pravidel v minulosti), přičemž žalobce nikdy neporušil žádné imigrační pravidlo,
- (9) *věk a zdravotní stav dotčeného cizince*, kdy žalobci je 56 let, je zdravý a nikdy nevyužíval žádné sociální ani jiné dávky od ČR,
- (10) *správní orgán tedy při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí musí vždy vycházet ze specifických okolností každého případu*, avšak žalovaný dle žalobce tak řádně nezohlednil deset výše uvedených kritérií.

Vydáním rozhodnutí tak došlo mimo jiné k podstatnému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a rozhodnutí je v rozporu také s obsahem § 174a zákona č. 326/1999 Sb.

4. Žalobce navrhl napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.
5. Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že vyjádření žalobce je v podstatě totožné s jeho argumentací ve správním řízení a nepřináší žádné nové skutečnosti. Žalovaný nijak nepopírá rodinné vazby žalobce a délku jeho pobytu v České republice, s tímto se však v napadeném

rozhodnutí vypořádal a dospěl k závěru, že zrušení trvalého pobytu je v daném případě zcela přiměřené zjištěným okolnostem a na místě.

6. Žalovaný uvádí, že žalobce v podané žalobě zcela pomíjí svou trestnou činnosti v České republice s tím, že se pouze snažil uživit vlastní rodinu. Připomněl, že žalobce je recidivistou, má aktuálně šest záznamů v trestním rejstříku a ve výkonu trestu odnětí svobody je již počtvrté, když v minulosti mu byl pro nedodržení podmínek přeměněn podmíněný trest na trest nepodmíněný. Žalovaný se v rozhodnutí zabýval tím, že žalobce opakovaně a dlouhodobě závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, okolnostmi jeho trestné činnosti, její závažností a nebezpečností pro společnost. Přihlédl k tomu, že žalobce opakovaně a dlouhodobě porušoval předpisy hostitelské země a nerespektoval ani podmíněná odsouzení. Zrušení jeho trvalého pobytu proto žalovaný považuje za zcela přiměřené a v souladu se směrnicí 2004/38/ES a rozhodnutí vydané v souladu se zákonem. Navrhl proto zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
7. Oba účastníci nevznesli námitky proti projednání věci bez nařízení jednání.
8. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalovaný dne 5. 1. 2022 zahájil podle § 46 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, správní řízení se žalobcem ve věci řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. e) zák. č. 326/1999 Sb., z důvodu odsouzení soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
9. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný z popisu rejstříku trestů učinil zjištění o odsouzení žalobce na území České republiky (celkem šest záznamů v rejstříku trestů), jejichž výčet, konkretizace trestných činů i uložené tresty v odůvodnění rozhodnutí uvedl. Žalovaný zvláště zdůraznil, že žalobce byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 8 let rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. „X“, a to pro spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) a odst. 4 písm. c) tr. zák.
10. Z výše uvedeného žalovaný považuje za zjevné, že žalobce opakovaně a dlouhodobě závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, neboť byl již celkem 6x pravomocně odsouzen. Žalovaný uvedl, že žalobce ve třech případech pak nerespektoval rozsudky soudů a tresty mu byly přeměněny na nepodmíněné. Žalobci dále přitěžuje, že se opakovaně dopustil závažného drogového trestného činu, navíc v rámci mezinárodně organizované skupiny a ve velkém rozsahu.
11. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 65/2017, z něhož vyplývá, že výroba a distribuce drog cizincem představuje závažný zásah do základních hodnot státu, kterými jsou zdraví a bezpečnost. Zrušení trvalého pobytu v tomto případě je rovněž v souladu se směrnicí EU 2004/38/ES, čl. 27. Žalovaný při rozhodnutí zohlednil četnost trestné činnosti žalobce a její charakter a konstatoval, že i přes pravomocná odsouzení žalobce opakovaně a dlouhodobě páchal trestnou činnost, čímž závažným způsobem narušoval veřejný pořádek. Chování žalobce vyhodnotil žalovaný tak, že představuje aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 50/2017.
12. Žalovaný s ohledem na možnost aplikace § 174a zák. č. 326/1999 Sb. zvažoval rovněž argumentaci žalobce jeho osobními i rodinnými poměry, i délkou jeho pobytu na území, které byly doloženy. Žalovaný v této souvislosti připomenul, že zrušení trvalého pobytu žalobce se pobytových oprávnění jeho dětí nedotkne. Uvedl, že je třeba na jedné straně Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

posoudit veřejný zájem na dodržování platných zákonů a spáchanou trestnou činnost žalobce, její množství a další negativní informace k žalobci vyplývající ze spisového materiálu, a na druhé straně soukromý a rodinný život cizince a délku jeho pobytu v ČR. K tomu bylo zjištěno, že povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny bylo žalobci uděleno v r. 1993, má zde sedm dětí, z toho část nezletilých, kdy děti žalobce ve výkonu trestu navštěvují. Žalovaný konstatoval, že nezpochybňuje silné soukromé a rodinné vazby žalobce v České republice, do kterých rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu výrazně zasáhne, nicméně tento zásah stále považuje za přiměřený okolnostem případu. Žalovaný zvažoval závažnost a charakter trestné činnosti žalobce, zejména s důrazem na jeho poslední aktuální odsouzení, které převážilo posouzení přiměřenosti v neprospěch žalobce i přes uvedené rodinné vazby. Navíc možnosti trestního postihu včetně možnosti trestu vyhoštění si žalobce mohl být vědom, a to včetně toho, že i dlouholetým nepodmíněným odsouzením k trestu odnětí svobody dojde k ještě výraznějšímu zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života než zrušením trvalého pobytu.

13. Žalovaný též uvedl, že Ústavní soud v nálezu sp. zn. IV. ÚS 1528/17 dospěl k závěru, že rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu není stěžovateli odepřen výkon rodičovských práv. Žalobce se vzhledem k výkonu trestu nemůže podílet na výchově a výživně nezletilých dětí. Jeho dospělé děti bydlí na jiných adresách, než je žalobce hlášen, tedy nejednalo se o společné soužití.
14. Žalovaný má za to, že v důsledku páčání trestné činnosti musí žalobce nést odpovědnost i ve vztahu k pobytovému oprávnění (zde odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 Azs 147/2016). Zrušení trvalého pobytu považuje žalovaný za přiměřené okolnostem případu, když veřejný zájem na zrušení pobytu žalobce je zde daleko větší než dopad do jeho soukromého nebo rodinného života. V tomto směru odkázal zejména na odůvodnění rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2Azs 65/2017. Žalovaný nepovažuje rozhodnutí za nepřiměřené ani s přihlédnutím k délce pobytu žalobce v České republice, který se tím spíše měl vyvarovat protiprávního jednání, přičemž do doby pobytu nelze započítat dobu výkonu trestu odnětí svobody, kdy si žalobce žádné ochrany hodné vazby k zemi pobytu nevytváří. K integraci žalobce do společnosti žalovaný (s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 10 Azs 312/2016) poznamenal, že míra integrace cizince je zcela irrelevantní a nelze ji považovat za výjimečnou a hodnou ochrany v případě, pokud zde spáchal závažnou trestnou činnost.
15. Žalovaný dále poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5 Azs 46/2008, kde je konstatováno, že intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, který si za pobytu v ČR vytvořil, dosahuje jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR. Uvedené potvrdil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. IV. ÚS 1528/17 ze dne 13. 6. 2017.
16. K aktuální situaci žalobce žalovaný zjistil, že má od 1. 4. 2019 pozastavena živnostenská oprávnění, je ve výkonu trestu odnětí svobody, kde je pracovní zařazen, jeho příjem je tedy velmi nízký a zrušení trvalého pobytu ho tudíž nezasáhne ani v ekonomické rovině.
17. Žalovaný uvedl, že nebyly zjištěny žádné výjimečné okolnosti, které by znamenaly nepřiměřenost vydaného rozhodnutí. Posouzení přiměřenosti bylo vyhodnoceno na základě všech ve spise založených informací jak ve prospěch, tak v neprospěch žalobce, v souladu se zák. č. 326/1999 Sb.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

18. Žalovaný dále vycházel z § 2 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, tedy z požadavku souladu vydaného rozhodnutí s veřejným zájmem. Nepovažuje za v souladu s veřejným zájmem, aby na území ČR pobýval cizinec s uděleným povolením k trvalému pobytu jako nejvyššího pobytového statusu cizince, který byl opakovaně v minulosti pravomocně odsouzen a aktuálně je ve výkonu trestu odnětí svobody za zvlášť závažnou drogovou trestnou činnost. Žalovaný zdůraznil převažující zájem na ochraně veřejného pořádku a na ochraně veřejného zdraví, který žalobce hrubým způsobem narušil. Připomněl společenskou škodlivost užívání návykových látek, zejména pro mladistvé, a dále poškození jména České republiky v zahraničí a současný nárůst drogové trestné činnosti ze strany cizinců na území ČR.
19. Žalovaný konstatoval, že zrušení trvalého pobytu žalobci je v souladu i s rozsudkem Soudního dvora EU ze dne 23. 11. 2010 ve věci Land Baden – Württemberg proti Panagiotis Tsakouridis, C-145/09. Dodal, že žalobce se podílel na páčání trestné činnosti v rámci organizované skupiny působící ve více státech. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu žalovaný uvedl, že test proporcionality (veřejný zájem x ochrana rodinného života cizince) provedl již zákonodárce v zákoně o pobytu cizinců. Právo pobývat na území cizího státu není považováno za základní lidské právo (IV. ÚS 462/03 ze dne 21. 11. 2003, II. ÚS 59/06 ze dne 4. 5. 2006. III. ÚS 443/17 ze dne 25. 4. 2017, IV. ÚS 1528/17 ze dne 13. 6. 2017) a nárok na pobyt v České republice mají jen její státní příslušníci. Žalovaný připomněl, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu na rozdíl od trestu vyhoštění pouze odebrá nejvyšší pobytové oprávnění. V této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 Azs 65/2017 a též na článek 8. Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod s tím, že správní orgán může do soukromého nebo rodinného života zasáhnout v mezích stanovených zákonem, tedy zák. č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců, a zák. č. 500/2004 Sb. Žalobce neuvedl žádné mimořádné a závažné skutečnosti, které by znamenaly, že zrušením trvalého pobytu dojde k porušení čl. 8 Úmluvy, ani porušení čl. 8 Úmluvy nenamítá
20. Pokud jde o zájem nezletilých dětí žalobce, tyto jsou s ním pouze v omezeném kontaktu v rámci návštěv ve věznici. Aktuálně nejsou na žalobci závislé a nejsou na jeho osobu odkázány, žalobce se vzhledem k výkonu trestu nemůže zapojovat řádně a pravidelně do jejich výchovy, ani je výrazně finančně podporovat. Naopak to podle názoru žalovaného byl žalobce, který nebral na nejlepší zájem svých dětí ohled a svým jednáním vědomě ohrozil svůj pobytový status. Zrušením povolení k trvalému pobytu o možnost pravidelného kontaktu s dětmi nepřijde.
21. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu soudního řádu správního, který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c) a d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Žalobce namítal, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 174a zákona č. 326/1999 Sb., kdy při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí žalovaný nezohlednil všechny příslušné skutečnosti, týkající se délky pobytu žalobce v České republice, jakož i jeho zdejších soukromých a rodinných vazeb.
22. Podle § 87l odst. 1 písm. e) zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému*

pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.

23. Podle § 174 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
24. Soud po přezkoumání skutkového a právního stavu na základě po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Soud dospěl k závěru, že žalovaný se dostatečně v napadeném rozhodnutí zabýval jeho dopadem do soukromého a rodinného života žalobce i jeho pobytovou historií a řádně se vypořádal s hlediskem přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve vztahu k důvodům, které jej vedly ke zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce v České republice. Podle názoru soudu žalovaný správně v posuzovaném případě upřednostnil skutečnost, že žalobce byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, a to v délce 8 let, když spáchal zvláště závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) a odst. 4 písm. c) tr. zák. v rámci organizované skupiny. Též žalovaný při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí správně přihlédl i k četné předchozí trestné činnosti žalovaného na území České republiky a k tomu, že žalovaný opakovaně rozsudky soudů nerespektoval, v důsledku čehož mu byly podmíněné tresty přeměněny na nepodmíněné, a drogové trestné činnosti se dopustil opakovaně. Chování žalobce lze tedy současně považovat také za dlouhodobě narušující veřejný pořádek, což žalovaný ve svém rozhodnutí řádně a přezkoumatelným způsobem zhodnotil. Žalovaný na druhé straně rovněž dostatečně zvážil veškeré žalobcovy vazby na Českou republiku, ať soukromé či rodinné povahy nebo vazby ekonomické, jakož i celkovou délku jeho pobytu na území.
26. Soud ve shodě se žalovaným nepochybuje, že napadené rozhodnutí znamená zásah do práva stěžovatele na soukromý a rodinný život. Zároveň je však třeba zdůraznit, že ani v takovém případě tímto nejsou žalobce a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi; nejde tedy o ústavně chráněné absolutní právo cizince. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). Je třeba dodat, že není současně vyloučeno, že s ohledem na rodinné vazby v budoucnu žalobce získá v České republice jiný, nižší pobytový titul. Jak též uvedl Ústavní soud v usnesení ze dne 13. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1528/17, zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu není srovnatelně přísným zásahem do rodinného a soukromého života stěžovatele jako vyhoštění na dobu neurčitou. Stěžovatel tedy může znovu usilovat o získání jiného pobytového oprávnění na území České republiky, byť nelze vyloučit, že může být příslušnými orgány přihlédnuto k jeho trestní historii. Rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu navíc není stěžovateli odepřen výkon rodičovských práv.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

27. Co se týče přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, soud též odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 - 30, v obdobné věci (zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v návaznosti na pravomocné odsouzení za spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy), v němž se uvádí, že „[s]těžovatel si měl a mohl být při páchání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům toho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného bytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.“ Tyto závěry se plně uplatní i v nyní projednávaném případě (obdobně za podobné skutkové situace viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016 – 42 nebo ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017).
28. Žalobce se na území ČR dopustil závažné trestné činnosti, za kterou byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, a naplnil tím podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť zásah do jeho soukromého a rodinného života nebyl shledán natolik závažným, aby převážil nad veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku.
29. K námitce žalobce, že mělo být přihlédnuto i k jeho chování po spáchání poslední trestné činnosti a odsouzení, uvádí soud s odkazem na důvody rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 2 Azs 50/2017, že pro zahájené správní řízení nebylo podstatné následné chování žalobce, ale chování žalobce, které zapříčinilo zahájení správního řízení z úřední povinnosti. Skutečnost, že stěžovatel od poslední spáchané trestné činnosti nespáchal další trestný čin, nemůže být podle názoru Ústavního soudu vyjádřeného v usnesení ze dne 13. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1528/17, považována za vedení řádného života, neboť po tuto dobu byl převážně ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody.
30. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016 uvedl, že přiměřenost zásahu do života cizince je vždy nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života cizince. Při mimořádně závažné a dlouhotrvající trestné činnosti lze proto situace, které by vedly k upřednostnění soukromých poměrů cizince před ochranou veřejného zájmu, považovat za zcela výjimečné a ojedinělé (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30). Soud má v posuzované věci za to, že žalovaný v souladu s tímto rozsudkem odpovídajícím způsobem upřednostnil závažnost a opakovanost trestné činnosti žalobce před ochranou jeho soukromého a rodinného života. V tomto ohledu lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, který se zabýval zrušením trvalého pobytu z důvodu odsouzení cizince za účastenství na trestných činech nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek. V této věci byl cizinec odsouzen k odnětí svobody v délce trvání šesti let, a při posouzení přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života závažnost jeho trestné činnosti a z toho plynoucí zájem na

ochraně veřejného pořádku nebyly převáženy ani skutečností, že tento cizinec měl na území České republiky nezletilé děti.

31. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.
33. Podle § 35 odst. 10 věty první zák. č. 150/2002 Sb., správní řád, *navrhovatel, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát; hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby uvedené v odstavci 2 platí v takovém případě stát.*
34. Ustanovený advokát žalobce učinil ve věci dva úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení a písemné podání ve věci samé, za něž se mu stanoví odměna ve výši 2 x 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb. a náhrada hotových výdajů 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 1, 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., celkem tedy částka 6 800 Kč. Vzhledem k tomu, že v řízení neúspěšný žalobce byl osvobozen od soudních poplatků, platí hotové výdaje jeho zástupce a odměnu za zastupování stát.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. srpna 2023

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

JUDr. Iveta Hendrychová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.